

Arrest

nr. 186 307 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn en die beide handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X en X, en X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 oktober 1998 komt de eerste verzoekende partij naar België. Op 12 oktober 1998 dient de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 maart 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde

beslissing dient de eerste verzoekende partij een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 21 januari 1999 huwt de eerste verzoekende partij met mevrouw B. van Belgische nationaliteit.

1.4. Op 8 juni 1999 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.5. Op 19 april 2000 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in in functie van haar Belgische echtgenote.

1.6. De eerste verzoekende partij wordt op 25 oktober 2000 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.7. Op 26 december 2000 scheidt de eerste verzoekende partij en mevrouw B. uit de echt. De scheiding wordt overgeschreven in het register van de Burgerlijke Stand van 26 maart 2001.

1.8. Op 20 april 2002 huwt de eerste verzoekende partij met de tweede verzoekende partij.

1.9. Op 11 september 2003 wordt het huwelijk van de eerste verzoekende partij met mevrouw B. bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde vernietigd. Tegen voormeld vonnis gaat de eerste verzoekende partij in beroep.

1.10. Op 23 januari 2004 dienen de tweede en de derde verzoekende partij een visumaanvraag in op grond van (oud) artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.11. Op 16 maart 2004 ontvangen de tweede en de derde verzoekende partij een visum.

1.12. Op 21 mei 2004 komt de tweede verzoekende partij naar België in het kader van gezinshereniging.

1.13. Op 27 december 2004 wordt de derde verzoekende partij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) voor onbepaalde duur.

1.14. Op 27 januari 2006 wordt de tweede verzoekende partij in het bezit gesteld van een BIVR voor onbepaalde duur.

1.15. Op 6 november 2008 worden de BIVR van de tweede verzoekende partij en van de derde verzoekende partij omgezet in een F-kaart.

1.16. Bij arrest van 26 november 2009 bevestigt het Hof van Beroep te Gent het vonnis vermeld in punt 1.9.

1.17. Op 15 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.18. Op 3 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de vestiging van de eerste verzoekende partij werd ingetrokken. Op dezelfde datum wordt ook het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij, de derde verzoekende partij en de minderjarige kinderen ingetrokken.

1.19. Op 10 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.17. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.20. Op 16 april 2012 wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.21. Op 5 november 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.22. Op 6 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.21. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat zij niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan. Het feit dat Pakistan voor hen een onbekend land is en dat ze in België uitsluitend Nederlands hebben leren lezen en schrijven, impliceert niet dat ze daar niet naar school kunnen gaan. Betrokkenen tonen niet aan dat terugkeer een schending inhoudt van de artikels 2, 3, 9, 16 en 28 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Het feit dat verzoeker sinds juni 1998 in België is (hoewel hij in 2002 getrouwd is in Pakistan) en zijn oudste dochter en zijn echtgenote hier sinds 2004 verblijven (met een verblijfsvergunning die in 2010 werd ingetrokken) geïntegreerd zijn, zes kinderen in België geboren zijn, verzoeker gewerkt heeft, een handelszaak zou hebben opgericht en een arbeidsovereenkomst voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Deze elementen met betrekking tot de integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Ze beroepen zich ook op artikel 8 EVRM. Dit artikel is hier echter niet van toepassing, daar ze niet aantonen dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

1.23. Op 6 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van elk van de drie verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en

rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

3.2. Ter terechtzitting wijst de Raad er op dat uit de gegevens waarover hij beschikt blijkt dat de verzoekende partijen, na het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 6 mei 2014, gemachtigd werden tot een verblijf van één jaar van 20 oktober 2014 tot 7 oktober 2015. Deze gegevens worden door de partijen niet betwist.

De vraag rijst welk concreet voordeel de verzoekende partijen momenteel nog kunnen bekomen middels een nietigverklaring van de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissingen.

Immers merkt de Raad op dat de *in casu* bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten thans geen enkel gevolg meer sorteren vermits de verzoekende partijen na het afleveren van voormelde bevelen gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk voor een duur van één jaar. Het machtigen tot een verblijf in het Rijk voor een duur van één jaar houdt impliciet maar zeker de opheffing in van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De rechtsgevolgen van de bevelen van 6 mei 2014 zijn volledig komen te vervallen.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoekende partijen nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

3.3. Ter terechtzitting vraagt de Raad, gelet op voorgaande vaststellingen, wat het belang is van de verzoekende partijen bij onderhavig beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. De advocaat van de verzoekende partijen betoogt dat zij geen belang meer hebben bij het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissingen.

3.4. Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissingen (RvS 30 oktober 2000, nr. 90.617). De verzoekende partijen maken op geen enkele wijze duidelijk welk hun belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep. Dit volstaat reeds om het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissingen te verwerpen (RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Waar de verwerende partij er ter terechtzitting op wijst dat het afleveren van een attest van immatriculatie geen impliciete intrekking van de bevelen tot gevolg heeft, stelt de Raad vast dat deze argumentatie niet dienstig is gelet op het feit dat de verzoekende partijen gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk voor een duur van één jaar en hen een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) werd afgeleverd en geen attest van immatriculatie.

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissingen, onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 6 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partijen lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet), onontvankelijk is.

Terwijl zij rekening had moeten houden met de juiste en volgens vaststaande rechtspraak, heersende instructies, gegeven betekenis aan het begrip 'buitengewone omstandigheden'

Zodat zij de aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk ontvankelijk had moeten verklaren en de aangevochten beslissing derhalve nietig is.

Toelichting

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat de heer F. (...) sedert 1998, en Mejuffrouw. A. (...) en mevrouw S. (...) sedert 2004, op het grondgebied van het Rijk verblijven.

De zeven gemeenschappelijke kinderen van het koppel F. (...) - S. (...) werden allen op het grondgebied van het Rijk geboren!!!

Sedert hun aankomst, respectievelijk hun geboorte, op het grondgebied van het Rijk, hebben verzoekers dit nimmer verlaten:

Het centrum van hun belangen situeert zich derhalve alhier.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: s

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

Verzoekers ontkennen niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats, of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis Vw. houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:

of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:

of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Buitengewone of uitzonderlijke omstandigheden (wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag) in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van overmacht.

Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonbaar dat het voor hem / haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om aldaar de bedoelde machtiging te vragen.

Het kernkabinet heeft in een instructie van 19 juli 2009 wel bepaalde specifieke 'humanitaire' situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voormelde Instructie is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd geworden.

De heer Staatssecretaris bevoegd voor Migratie en asielbeleid engageerde zich evenwel om binnen zijn discretionaire bevoegdheid, de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

Wat ook gebeurde in de praktijk.

De Raad van State stelt in zijn vernietigingsarrest van 5 oktober 2011 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door zich bij het standpunt van de Staatssecretaris aan te sluiten, en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, en aldus deze bepaling heeft geschonden.

Het is en blijft evenwel een gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de Staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid hebben om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zowel het kabinet van de Staatssecretaris De Block, als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben dan ook terecht de stelling ingenomen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie er aan voldoet. Dit tot de regering een ander beleid meedeelt.

De door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vreemdelingenwet dient derhalve alsnog behandeld te worden in het licht van de instructies van 19 juli 2009.

Artikel 9 bis § 1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijf houdt, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarden dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt.

De instructie van 19.07.2009 stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren waaronder: 2.8A : duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf van 5 jaar 2.8B duurzame lokale verankering - arbeidscontract -

Zoals hierboven aangehaald werd deze instructie inderdaad door de Raad van State vernietigd, doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder voornoemde instructie te zullen eerbiedigen.

Hic et nunc lopend de minderjarige kinderen van verzoekers school te MENEN / GELUWE

Supra werd reeds een integraal overzicht gegeven van de procedures welke verzoekers sedert hun aankomst op het grondgebied van het Rijk hebben doorlopen.

Verzoekers hebben zich volledig geïntegreerd, kennen de Nederlandse taal als geen ander en de heer F. (...) kan een werkcontract voorleggen.

Verzoekers verwijzen hierbij expliciet de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis Vreemdelingenwet dd. 04.11.2013

Daarnaast beroepen verzoekers zich op hun persoonlijke prangende situatie.

Verzoekers meenden (en menen) dan ook terecht, zich te kunnen beroepen het voornoemde criteria van de instructie van 19.07.2009

Gelet op de vigerende houding van verweerster (verdere toepassing van de instructie van 19.07.2009 - prangende situatie), diende de aanvraag van verzoekers reeds ontvankelijk te worden verklaard . Zelfs als zou na door verzoekers, niet de toepassing van voormelde criteria van de instructie kunnen worden ingeroepen - quod non - dan moge duidelijk zijn dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, tevens het element van lang verblijf in België aanhalen.

In de rechtspraak werden reeds o.m. de onderbreking van een schooljaar in aanmerking genomen als een buitengewone omstandigheid alsmede het gegeven dat bij een terugkeer artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

In het initieel verzoekschrift artikel 9bis Vreemdelingenwet alsmede in het aanvullende schrijven wordt vermeld dat:

-De kinderen alhier schoollopen

-Verzoekers zeer gemotiveerd waren (en zijn) om de Nederlandse taal machtig te worden, zij zich alhier geïntegreerd hebben, een vriendenkring uitgebouwd hebben waaronder ook Belgische vrienden met wie ze harmonieuze contacten onderhouden

De hierboven genoemde omstandigheden zijn uiteraard als buitengewoon ten aanzien in hoofde van verzoekers, die een terugkeer naar hun land van oorsprong bijzonder moeilijk maken.

De kinderen van verzoekers samen laten afreizen naar Pakistan houdt een inbreuk in van de artikelen 3 en 28 van het IVRK. De kinderen volgen alhier onderwijs, meer bepaald in de leergangen van het kleuter en lager onderwijs.

Wanneer nu deze kinderen dienen af te reizen naar Pakistan dan is het duidelijk dat alle investeringen welke verzoekers, leden van de scholengroep, enz.....hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België, een maat voor niets zijn geweest.

Voor de kinderen van verzoekers is het belangrijk dat zij hun gewoon stramien van vooruitgang - zoals zij dit op heden gewoon zijn - verder kunnen blijven volgen.

Enkele van de jonge kinderen van verzoekers zitten op heden in wat men in de ontwikkelingspsychologie de "differentiatieperiode" noemt.

Dit is met name de periode waarin de kinderen zogenaamde "effectieve taalgebruikers" worden (L. VAN BEEMEN, Ontwikkelingspsychologie, Wolters-Noordhoff, 2001, 99-100), wat betekent dat deze fase extreem belangrijk is met het oog op het ontwikkelen van hun linguïstische en verbale vaardigheden.

Ze leren lezen en schrijven in uitsluitend het Nederlands.

Een plotse verandering van onderwijstaal kan heel deze ontwikkelingsfase grondig verstoren en de ontwikkeling van het kind op verbaal en linguïstisch vlak ernstig vertragen.

Of een kind al dan niet schoolplichtig is, doet daarbij niets ter zake, nu blijkt dat het kleuteronderwijs van erg groot belang is voor de ontwikkeling van de vaardigheden in kwestie.

Men moet hier dus niet oordelen op basis van wat de wet al dan niet verplicht voorschrijft, maar wat pedagogisch en psychologisch te verantwoorden is in het belang van de kinderen.

Het is derhalve niet te verantwoorden de kinderen, en derhalve ook hun ouders - huidige verzoekers - naar hun land van herkomst terug te sturen.

Verzoekers wensen in dit kader dan ook tevens te benadrukken dat zij zich tevens beroepen op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat één ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Verzoekers onderkennen dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Het is zo dat verzoekers zich alhier volledig hebben geïntegreerd en hun hele verdere sociale leven alhier hebben uitgebouwd sedert hun aankomst op het grondgebied van het rijk. Voor de F.A. (...) sedert 11.10.2008; voor A.I. (...) sedert 21.4.2004, voor mevrouw S.B. (...) sedert 21.04.2004, voor de 7 minderjarige kinderen sedert hun geboorte.

Verzoekers kunnen zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van hun recht op privé-leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8, 1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Terzake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoekers aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99).*

In casu dient te worden gesteld dat verzoekers geen gewelddadige feiten hebben gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid - reeds hebben gewerkt, de geboorte van zeven kinderen alhier, de vrienden-kennissenkring in België, het schoollopen alhier.

Verzoekers menen dan ook dat zij zich terecht kon en kunnen beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.”

4.2. De verzoekende partijen geven in wezen onder meer aan dat zij zich hebben beroepen op artikel 8 van het EVRM, dat zij zich wel degelijk kunnen beroepen op de bescherming van hun privéleven, dat artikel 8 van het EVRM een belangenafweging vereist en dat deze belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, niet afdoende is.

Het past om de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM te onderzoeken in het licht van de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing is gesteund.

4.3. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde betreffende het invoeren van aanvaardbare buitengewone omstandigheden, die inherent is aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde evenwel dat de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet konden indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

4.4. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat staten in beginsel het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben derhalve in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Evenwel, kan in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezins- of privéleven of bij de belangenafweging; of wanneer blijkt dat de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of het gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, foutief of kennelijk onredelijk is. Dit is het geval wanneer de verwerende partij op grond van de elementen naar voren gebracht in de aanvraag ten onrechte oordeelde dat er geen sprake is van een privé- of gezinsleven; of wanneer de verwerende partij zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de afweging van de in de aanvraag aangevoerde belangen heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

4.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.6. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partijen toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In casu beriepen de verzoekende partijen zich in hun aanvraag op het privéleven van de verzoekende partijen en de minderjarige kinderen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet aangezien dit een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Daarbij oordeelt het Hof dat gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en behelst aldus aspecten van de sociale identiteit (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen zich onder meer, onder de hoofding 'buitengewone omstandigheden' beriepen op artikel 8 van het EVRM. Zij wijzen er op dat in de rechtspraak het argument dat een terugkeer artikel 8 van het EVRM zou schenden werd weerhouden als buitengewone omstandigheid, dat de Raad van State bevestigde dat een toepassing van het EVRM een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, dat naast het gezins- en familieleven ook de ruimere notie van het privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, dat zij een beroep kunnen doen op artikel 8 van het EVRM, dat zij op ononderbroken wijze op het Belgische grondgebied verblijven, voor de eerste verzoekende partij sinds 1998, voor de tweede en de derde verzoekende partijen sinds 2004 en voor de zes minderjarige kinderen sinds hun geboorte, dat alle sociale banden in hun land van herkomst definitief zijn doorgeknipt met dit lange verblijf, dat zij hier duurzame vriendschapsrelaties hebben opgebouwd, dat zij allen zeer goed Nederlands spreken, dat de zes minderjarige kinderen geboren zijn op het grondgebied van het Rijk en de vier oudste kinderen onderwijs volgen in de Nederlandse taal en hier hebben leren lezen en schrijven uitsluitend in het Nederlands. Voorts blijkt dat de verzoekende partijen zich eveneens beriepen op de artikelen 2, 3, 9, 16 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en er op wezen dat hun zes minderjarige kinderen geboren zijn op het grondgebied, dat hun leven niet is blijven stilstaan, dat het oudste minderjarige kind in het buitengewoon onderwijs zit, dat het tweede oudste minderjarige kind in het eerste leerjaar zit en dat het derde en het vierde minderjarige kind kleuteronderwijs volgen, dat de kinderen laten afreizen naar Pakistan, een land dat hen onbekend is, een inbreuk inhoudt op voormeld verdrag, dat de kinderen op een cruciaal moment in hun schoolopleiding zitten, dat het belangrijk is dat zij het gewoon stramien van vooruitgang en ontwikkeling, zoals zij gewoon zijn, verder kunnen blijven volgen, dat de jonge kinderen in de differentiatieperiode zitten waarin ze effectieve taalgebruikers worden, wat betekent dat deze fase extreem belangrijk is met het oog op het ontwikkelen van hun linguïstische en verbale vaardigheden, dat ze uitsluitend in het Nederlands leren lezen en schrijven, dat een plotse verandering van onderwijstaal heel deze ontwikkelingsfase grondig kan verstoren en de ontwikkeling van het kind op verbaal en linguïstisch vlak ernstig kan vertragen. De verzoekende partijen wijzen er in hun aanvraag op dat het feit dat een kind al dan niet schoolplichtig is hierbij niet ter zake doet, nu ook kleuteronderwijs van erg groot belang is voor de ontwikkeling van de vaardigheden in kwestie, dat men niet moet oordelen van wat al dan niet verplicht is voorgeschreven door de wet, maar wat pedagogisch en psychologisch te verantwoorden is in het belang van de kinderen.

In casu is er, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, sprake van langdurig verblijf van 16 jaar voor de eerste verzoekende partij en 10 jaar voor de tweede en de derde verzoekende partij en een verblijf op het Belgische grondgebied sinds de geboorte in hoofde van de zes minderjarige kinderen, waarvan een deel gedekt werd door legaal verblijf dat voor alle verzoekende partijen en kinderen in 2010 werd ingetrokken omwille van fraude in hoofde van de eerste verzoekende partij. Voorts is er eveneens sprake van het schoolgaan van vier van de minderjarige kinderen en het leren lezen en schrijven door de kinderen in het Nederlands.

In casu kan worden aangenomen dat verzoekende partijen het bestaan van een privéleven in België aannemelijk maken.

4.7. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover

ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

4.8. De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing betreffende de door de verzoekende partijen in hun aanvraag opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM gemotiveerd werd als volgt:

“Ze beroepen zich ook op artikel 8 EVRM. Dit artikel is hier echter niet van toepassing, daar ze niet aantonen dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.”

Betreffende de overige door de verzoekende partijen ingeroepen elementen die betrekking hebben op het privéleven van de verzoekende partijen, motiveert de verwerende partij als volgt: *“Dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat zij niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan. Het feit dat Pakistan voor hen een onbekend land is en dat ze in België uitsluitend Nederlands hebben leren lezen en schrijven, impliceert niet dat ze daar niet naar school kunnen gaan. Betrokkenen tonen niet aan dat terugkeer een schending inhoudt van de artikels 2, 3, 9, 16 en 28 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.”* en *“Het feit dat verzoeker sinds juni 1998 in België is (hoewel hij in 2002 getrouwd is in Pakistan) en zijn oudste dochter en zijn echtgenote hier sinds 2004 verblijven (met een verblijfsvergunning die in 2010 werd ingetrokken) geïntegreerd zijn, zes kinderen in België geboren zijn, verzoeker gewerkt heeft, een handelszaak zou hebben opgericht en een arbeidsovereenkomst voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”*

4.9. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren, doch kan hij enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

4.10. In hun verzoekschrift wijzen de verzoekende partijen op het feit dat de eerste verzoekende partij sinds 1998, de tweede en de derde verzoekende partij sinds 2004 en de minderjarige kinderen sinds hun geboorte op het Belgische grondgebied verblijven, dat zij het grondgebied van het Rijk nooit hebben verlaten en het centrum van hun belangen zich aldus hier bevindt, dat de minderjarige kinderen school lopen, dat zij volledig geïntegreerd zijn en de Nederlandse taal als geen ander kennen. Zij duiden er voorts op dat de kinderen alhier onderwijs volgen in de leergangen van het kleuteronderwijs en het lager onderwijs, dat het voor de kinderen belangrijk is dat zij hun gewoon stramien van vooruitgang kunnen blijven volgen, dat enkele van hen in de differentiatieperiode zitten en dat deze fase extreem belangrijk is met het oog op het ontwikkelen van hun linguïstische en verbale vaardigheden. De verzoekende partijen benadrukken dat de kinderen uitsluitend in het Nederlands leren lezen en schrijven en dat een plotse verandering van de onderwijstaal heel deze ontwikkelingsfase grondig kan verstoren en de ontwikkeling van het kind op verbaal en linguïstisch vlak ernstig kan vertragen. Zij menen dat dan ook moet geoordeeld worden niet op grond van wat de wet verplicht, maar wat pedagogisch en psychologisch verantwoord is in het belang van de kinderen. Zij menen dat het niet te verantwoorden is de kinderen en derhalve ook hun ouders terug te sturen naar hun land van herkomst. In dit kader wensen de verzoekende partijen ook te benadrukken dat zij zich beroepen op artikel 8 van het EVRM, dat zij zich wel degelijk kunnen beroepen op de bescherming van hun privéleven in de ruime zin van het woord, wat beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM, dat aan dit recht slechts kan getornd worden als voldaan is aan enkele voorwaarden, dat de Dienst Vreemdelingenzaken een afweging moet maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling, dat *in casu* enkel op standaardwijze de door hen aangevoerde elementen werden herhaald, doch niet werd gekeken naar het belang van de vreemdeling, dat de gedane afweging dan ook niet als ernstig of geloofwaardig kan worden beschouwd.

4.11. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant.

In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen zijn beoordelingsmarge een billijke afweging gemaakt. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69.)

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, alsook de aanwezigheid van overkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

De Raad wijst er op dat waar minderjarige kinderen betrokken zijn, in het kader van artikel 8 van het EVRM, het hoger belang van deze kinderen in overweging wordt genomen.

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Bijgevolg dient er bijzondere aandacht te worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen bij uitwijzing worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als het gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (aanpassingsvermogen) en of er bij terugkeer sprake is van een 'certain degree of hardship' (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 117-118).

4.12. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot de algemene stelling dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Voorts motiveerde de verwerende partij betreffende de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen die betrekking hebben op hun privéleven als volgt:

“Dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat zij niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan. Het feit dat Pakistan voor hen een onbekend land is en dat ze in België uitsluitend Nederlands hebben leren lezen en schrijven, impliceert niet dat ze daar niet naar school kunnen gaan. Betrokkenen tonen niet aan dat terugkeer een schending inhoudt van de artikels 2, 3, 9, 16 en 28 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.” en “Het feit dat verzoeker sinds juni 1998 in België is (hoewel hij in 2002 getrouwd is in Pakistan) en zijn oudste dochter en zijn echtgenote hier sinds 2004 verblijven (met een verblijfsvergunning die in 2010 werd ingetrokken) geïntegreerd zijn, zes kinderen in België geboren zijn, verzoeker gewerkt heeft, een handelszaak zou hebben opgericht en een arbeidsovereenkomst voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

4.13. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij concreet rekening heeft gehouden met de persoonlijke ontwikkeling en het schoollopen in de Nederlandse taal in België van de minderjarige kinderen, aspecten die onderdeel uitmaken van hun privéleven en die in de aanvraag werden aangevoerd als elementen van het privéleven die een terugkeer naar het land voor de verzoekende partijen/minderjarige kinderen bijzonder moeilijk zouden maken.

4.14. De Raad stelt vast dat de verwerende partij weliswaar akte heeft genomen van het feit dat Pakistan voor de minderjarige kinderen een onbekend land is en dat ze in België uitsluitend Nederlands hebben leren lezen en schrijven, doch hieromtrent enkel stelt dat dit niet impliceert dat de minderjarige kinderen daar niet naar school kunnen gaan.

De verzoekende partijen kunnen aldus gevolgd worden waar zij stellen dat de door hen aangehaalde argumenten werden herhaald doch dat niet naar het belang van de vreemdeling werd gekeken, zodat de gedane afweging niet ernstig is. Immers werd enkel gesteld dat het feit dat Pakistan voor de minderjarige kinderen een onbekend land is en dat ze in België uitsluitend Nederlands hebben leren lezen en schrijven niet impliceert dat zij daar niet naar school kunnen gaan. Echter blijkt hieruit niet waarom een terugkeer naar het land van herkomst voor de minderjarige kinderen, waarbij zij aldaar naar school kunnen gaan, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van hun privéleven, dat gevormd wordt door alle sociale relaties en integratie in België sinds hun geboorte, hun schoollopen in België en hun persoonlijke ontwikkeling waarbij zij enkel in het Nederlands hebben leren lezen en schrijven, noch op welke wijze het aangevoerde belang van het kind, namelijk dat het kind gebaat is bij een 'gewoon stramien van vooruitgang' en dat een plotse verandering van de onderwijstaal de ontwikkeling grondig kan verstoren, werd betrokken in de belangenafweging die vereist is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle relevante elementen en omstandigheden van het privéleven van de verzoekende partijen, zoals aangevoerd in hun aanvraag, en evenmin alle relevante elementen en omstandigheden heeft betrokken in zijn belangenafweging, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het is niet de taak van de Raad om de afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de Staat, zulks komt toe aan de verwerende partij. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

4.15. De Raad kan *in casu* alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHMR 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Een schending van (de beoordelingsplicht in het licht van) artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

De argumenten die de verwerende partij uiteenzet in haar nota, doen daaraan geen afbreuk.

4.16. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de in artikel 1 genoemde beslissing.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER